

Книгата на Даниил — Седемдесет и едно

Пророческата тъкан: Разкриване на четирите мерзости в осма глава на Езекиил и тяхното значение в съвременната епоха

Jeff Pippenger

2024-02-04

Четирите мерзости от осма глава на Езекиил представят четирите поколения на съвременния Израил, а началото на съвременния Израил бе предобразено от началото на древния Израил. И двете тези начални истории свидетелстват за края на съвременния Израил при скорошно идващия неделен закон. Двете начала на Израил — и древното, буквално, и съвременното, духовно — се потвърждават от началната история на северното царство Израил, когато то се отдели от Юда.

Когато древният Израил издигна златното теле, той току-що беше излязъл от Египет в изпълнение на пророчество, което посочваше, че Бог ще ги направи царство. Разказът за Йеровоам, първия цар на северното царство Израил, включва именно тези характеристики. Йеровоам беше избягал в Египет от гнева на Соломон. Чрез пророка Ахия му беше дадено пророческо обещание, че ще бъде поставен за цар над десет от дванадесетте племена. Преди пророчеството да се изпълни, Йеровоам щеше да избяга в Египет, за да постави разстояние между себе си и Соломон, докато Соломон умре.

И стана в онова време, когато Еровоам излезе от Йерусалим, че пророк Ахия Силомецът го намери на пътя; а той беше се облякъл с нова дреха; и двамата бяха сами на полето. И Ахия хвана новата дреха, която беше на него, и я раздра на дванадесет къса. И каза на Еровоам: Вземи си десет къса; защото така казва Господ, Бог Израилев: Ето, ще разкъсам царството от ръката на Соломон и ще дам на тебе десет племена. (Но той ще има едно племе заради слугата Ми Давид и заради Йерусалим, града, който избрах измежду всичките Израилеви племена.) Понеже те Ме оставиха и се поклониха на Астарта, богинята на сидонците, на Хамос, бога на моавците, и на Мелхом, бога на амонците, и не ходиха в Моите пътища, за да вършат онова, което е право в Моите очи, и да пазят Моите наредби и Моите съдби, както Давид, баща му. Но няма да взема цялото царство от ръката му; а ще го направя княз през всичките дни на живота му заради слугата Ми Давид, когото избрах, защото той пазеше Моите заповеди и Моите наредби. Но ще взема царството от ръката на сина му и ще го дам на тебе, именно десетте племена. А на сина му ще дам едно племе, за да има слугата Ми Давид винаги светило пред Мен в Йерусалим, града, който избрах за Себе Си, за да положи там името Си.

„И Аз ще те взема, и ти ще царуваш според всичко, което душата ти желае, и ще бъдеш цар над Израиля. И ще бъде така: ако слушаш всичко, което ти заповядвам, и ходиш в Моите пътища, и вършиш онова, което е право пред очите Ми, като пазиш наредбите Ми и заповедите Ми, както вършеше слугата Ми Давид, тогава Аз ще бъда с тебе и ще ти съградя утвърден дом, както съградих на Давид, и ще дам Израиля на тебе. И заради

това ще наскърбя Давидовото потомство, но не завинаги.“ Затова Соломон търсеше да убие Еровоам. А Еровоам стана и побягна в Египет, при Сусахим, египетския цар, и беше в Египет до смъртта на Соломон. А останалите дела на Соломон, и всичко, което извърши, и мъдростта му, не са ли записани в книгата на делата на Соломон? И времето, през което Соломон царува в Ерусалим над целия Израил, беше четиридесет години. И Соломон заспа с бащите си и беше погребан в града на баща си Давид; а вместо него се възцари синът му Ровоам. 3 Царе 11:28–43.

При смъртта на цар Соломон царството трябваше да се раздели, и Еровоам трябваше да стане цар над десетте северни племена, а Соломоновият син, Ровоам, трябваше да бъде цар в Йерусалим. Преди да настъпи разделянето на племената, Еровоам трябваше да излезе от Египет.

И Ровоам отиде в Сихем, защото целият Израил бе дошъл в Сихем, за да го направи цар. И когато Еровоам, синът на Нават, който още беше в Египет, чу за това, понеже беше избягал от присъствието на цар Соломон и Еровоам живееше в Египет, изпратиха и го повикаха. И Еровоам и цялото събрание на Израил дойдоха и говориха на Ровоам, казвайки: Баща ти направи игото ни тежко; сега прочее облекчи тежката служба на баща си и тежкото му иго, което той положи върху нас, и ние ще ти служим. А той им каза: Идете си за още три дни, после пак дойдете при мене. И народът си отиде. 3 Царе 12:1–5.

Разказът за това колко безумно постъпи Ровоам през тези три дни възлага вината върху неговото глупаво отхвърляне на съвета на старите мъже, но разделянето на племената бе пророкувано, така че то щеше да се случи по един или друг начин. Струва си тук да се отбележи за бъдеща статия, че процесът на разделяне беше конкретно определен като три дни. Двете царства отново стават едно царство по време на историята на милеритите, и когато северните и южните племена стават едно царство по време на милеритската история, което е периодът на идването на трите ангела от Откровение, глава четиринадесета. Тези три ангела в милеритската история бяха предобразени от трите дни на решението на Ровоам. Онези четиридесет и шест години, когато трите ангела дойдоха от 1798 до 1844 година, бяха също и трите символични дни, за които Христос беше казал в Йоан, глава втора, че ще бъдат необходими, за да издигне Той един разрушен храм, но тази част от изследването е за бъдеща статия.

Когато в края на трите дни Ровоам изрече своето безумно решение, царствата се разделиха.

И тъй, когато целият Израил видя, че царят не ги послуша, народът отговори на царя, казвайки: Какъв дял имаме ние в Давид? Нито имаме наследство в сина на Есея; по шатрите си, Израилю! А ти сега гледай дома си, Давиде. И така Израил се оттегли по шатрите си. А над израилевите синове, които живееха в градовете на Юда, Ровоам царуваше над тях. Тогава цар Ровоам изпрати Адорам, който беше над данъка; но целият Израил го замери с камъни и той умря. Затова цар Ровоам побърза да се качи на колесницата си, за да избяга в Ерусалим. Така Израил се разбунтува против Давидовия дом до днес. И когато целият Израил чу, че Еровоам се е върнал, пратиха и го повикаха в събранието, и го поставиха цар над целия Израил; нямаше никой, който да последва

Давидовия дом, освен само Юдовото племе. 3 Царе 12:16–20.

Пророчеството, че на Еровоам ще бъде дадено царство, бе изпълнено, и то се изпълни по времето, когато той бе излязъл от Египет. От ревност, че Божието святилище се намираше в град Ерусалим — града, който Бог бе избрал, за да положи там Своето име, — Еровоам пристъпи към това да изгради фалшификат на святилището, свещенството и богослужението, което бе определено да се извършва единствено в Ерусалим. Делото на Еровоам в установяването на фалшива система на поклонение сред северните десет племена е пряка паралелна картина на бунта на Аарон и златното теле и по този начин предоставя още едно свидетелство не само за скоро идващия неделен закон, но и за бунта от 1863 година.

И рече Еровоам в сърцето си: Сега царството ще се върне в Давидовия дом. Ако този народ отива да принася жертви в дома Господен в Йерусалим, тогава сърцето на този народ ще се обърне отново към господаря им, към Ровоама, юдовия цар; и те ще ме убият и ще се върнат при Ровоама, юдовия цар. Затова царят се посъветва и направи две златни телета, и им каза: Твърде много е за вас да възлизате в Йерусалим; ето твоите богове, Израилю, които те изведоха от Египетската земя. И постави едното във Ветил, а другото сложи в Дан. И това стана грях; защото народът отиде да се покланя пред едното, чак до Дан. И той направи домове по високите места и постави свещеници от най-низшите измежду народа, които не бяха от Левиевите синове. И Еровоам установи празник в осмия месец, на петнадесетия ден от месеца, подобен на празника, който беше в Юдея, и принесе върху олтара. Така направи той във Ветил, като принасяше жертви на телетата, които беше направил; и постави във Ветил свещениците на високите места, които беше направил. И така, той принесе върху олтара, който беше направил във Ветил, на петнадесетия ден от осмия месец, именно в месеца, който беше измислил от собственото си сърце; и установи празник за израилевите синове; и принесе върху олтара, и покади. 3 Царе 12:26–33.

Бунтът на Йеровоам предоставя още една линия на истина, която да бъде положена върху бунта на Аарон, бунта на протестантския рог през 1863 година и бунта на републиканския рог при скоро идващия неделен закон, и като прави това, разширява пророческото свидетелство. При бунта на златното теле на Аарон Господ промени установения метод за избиране на свещенството.

Преди бунта първородният от всяко племе трябваше да стане част от свещенството. Но при бунта на Аарон със златното теле само племето на Левий застана на страната на Моисей. Поради тази причина Бог промени установения начин за осигуряване на мъже за свещенството и оттогава нататък само домът на Левий щеше да съставлява свещенството.

И когато Моисей видя, че народът беше гол; (защото Аарон го беше оголил за негов срам пред враговете му;) тогава Моисей застана при входа на стана и каза: Който е на страната на Господа, нека дойде при мене. И всички Левиеви синове се събраха при него. И той им каза: Така казва Господ, Израилевият Бог: Нека всеки препаше меч си отстрани и минете насам-натам от врата до врата из стана, и нека всеки убие брата си, и

всеки приятеля си, и всеки ближния си. И Левиевите синове постъпиха според словото на Моисей; и в онзи ден паднаха от народа около три хиляди мъже. Изход 32:25–28.

Йероваам подправи делото, което Бог бе извършил при бунта на Аарон, когато Бог бе издигнал ново свещенство от племето Левий, защото Йероваам „направи свещеници измежду най-низшите от народа, които не бяха от синовете на Левий“. Бунтът в началото на царството на северните десет племена е успореден на бунта на Аарон и на танцуващите безумци. Бунтът се извърши след излизането от Египет, в изпълнение на пророчество, което обещавахе, че ще бъде установено царство. И в двата случая бе установено ново свещенство, което представляваше промяна спрямо предишния ред за избиране на свещеници.

Бунтът на Аарон със златното теле бе повторен, но бе удвоен от Йероваам, защото той направи две златни телета и ги постави в два града. Градът Дан представлява държавническото изкуство, понеже Дан означава „да съди“, а градът Ветил представлява църковническото изкуство, понеже Ветил означава „дом Божий“. Златните телета притежаваха същата символика като телето на Аарон, но с добавеното свидетелство за съюза между Църквата и Държавата, представен чрез двата града. Телецът беше най-висшата форма на езическо приношение и следователно представлява фалшиво приношение на Христос. Златото е символ на Вавилон, а телецът беше образ на звяр. Както Аарон установи лъжлив ден за поклонение, така и Йероваам установи празник и се погрижи датата на празника да не съвпада с времето на истинското поклонение в Йерусалим.

Всички елементи на скоро предстоящия неделен закон са представени в свидетелството на Еровоам за бунт: фалшивата жертва (телецът), лъжливият Христос (олтарът), образът на звяра (съюзът между Църквата и държавата), фалшивият ден за поклонение (неделята) и едно подправено свещенство.

Началото на древния Израил, началото на десетте северни племена като царство и началото на адвентизма всички притежават едни и същи пророчески елементи, и заедно те определят пророческите елементи на скоро идващия неделен закон. Древният Израил бе излязъл от египетското робство, Еровоам бе излязъл от Египет, където бе избягал, за да се спаси от преследването на Соломон, а милеристкият адвентизъм току-що бе излязъл от робството на папството.

Левиевото свещенство бе установено при бунта на Аарон, подправеното свещенство от най-низшите между човеците бе издигнато в свидетелството на Еровоам, а когато Господ влезе в завет с милеритския адвентизъм, според Петър, милеритите бяха „избран род, царствено свещенство, свят народ, люде придобити, за да възвестявате превъзходствата на Онзи, Който ви призова от тъмнината в Своята чудна светлина“. Светлината, към която милеритите бяха призовани, беше светлината на скъпоценностите на Милър, представени върху двете плочи на Авакум, които бяха предобразени в историята за бунта на Аарон чрез двете плочи на Десетте заповеди. Тъмнината, от която те бяха призовани да излязат, беше тъмнината на Тъмните векове на папското управление, която бе предобразена от тъмнината

на египетското робство.

Когато Христос издигна храма, който бе потъпкан както от езичеството, така и от папизма, Той стори това за четиридесет и шест години — от 1798 до 1844 г. Когато бе издигнал храма, тогава като Вестителя на завета Той внезапно дойде в Своя храм на 22 октомври 1844 г., защото бе издигнал храма, който бе потъпкан и разрушен, и също така очисти свещенство, представено от Левиевото племе.

Но кой може да издържи деня на Неговото идване? и кой ще устои, когато се яви? защото Той е като огъня на пречиствач и като сапуна на тепавичарите; И ще седне като пречиствач и очистител на сребро; и ще очисти Левиевите синове, и ще ги претопи като злато и като сребро, за да принесат на Господа принос в правда. Тогава приносът на Юда и Йерусалим ще бъде угоден на Господа, както в древните дни и както в предишните години. Малахия 3:2–4.

На 22 октомври 1844 г. Христос внезапно дойде в Своя храм и влезе в завет с един народ, който бе представен от левитското свещенство; но до 1863 г. те бяха повторили бунта на Аарон и милеритското свещенство премина в лаодикийското свещенство, както е представено от свещенството на Еровоам — от най-низшите измежду народа — и от танцуващите безумци на Аарон. И все пак свидетелството за бунта на Еровоам съдържа по-обширно свидетелство за бунта от 1863 г. Когато Еровоам въведе своята лъжлива система на поклонение, един пророк от Йерусалим бе изпратен да изобличи бунта на Еровоам, както това бе предобразено в довеждането на милеритския адвентизъм до приемането на съботата от Десетте заповеди като ден на почивка.

Когато адвентизмът прие светлината на третия ангел и светилището, те представляваха изобличение за онези протестанти, които бяха отхвърлили нарастващата светлина на разпечатването, започнало във времето на края през 1798 година. Както древният Израил беше забравил съботата по време на египетското си робство, така и църквата в пустинята беше забравила съботата до времето, когато настъпи 1798 година. Нарастащата светлина на вестта за часа на съда, донесена от милеристите, в крайна сметка доведе до светилището и Божия закон.

Тази светлина дойде на 22 октомври 1844 г. и представляваше изобличение на фалшивото поклонение за онези, които бяха призвани да излязат напълно от лъжливите учения на католицизма. Поклонението на слънцето е белегът на властта на католицизма над църквите, които се върнаха в неговото лоно. Това изобличение е представено при въвеждането от Йероваам на неговата лъжлива система на поклонение.

И Йероваам установи празник в осмия месец, на петнадесетия ден от месеца, подобен на празника, който е в Юда, и принасяше жертви на олтара. Така постъпи той във Ветил, като жертваше на телците, които беше направил; и постави във Ветил свещениците на високите места, които беше устроил. И тъй, на петнадесетия ден от осмия месец, именно в месеца, който беше измислил от собственото си сърце, той принесе жертва на олтара, който беше направил във Ветил; и установи празник за израилевите синове; и

принасяше жертви на олтара, и кадеше. И ето, дойде един Божий човек от Юда във Ветил чрез словото Господне; а Йеровоам стоеше при олтара, за да кади. И той извика против олтара чрез словото Господне и каза: Олтарю, олтарю, така казва Господ: Ето, дете ще се роди на Давидовия дом, Йосия по име; и върху тебе той ще принесе свещениците на високите места, които кадят върху тебе, и човешки кости ще бъдат изгорени върху тебе. И даде в същия ден знамение, като каза: Това е знамениято, което Господ е говорил: Ето, олтарът ще се разцепи и пепелта, която е върху него, ще се изсипе. И когато цар Йеровоам чу думите на Божия човек, който беше извикал против олтара във Ветил, простря ръката си от олтара, като каза: Хванете го.

И ръката му, която простря против него, изсъхна, така че не можеше да я прибере към себе си. Олтарът също се разцепи и пепелта се изсипа от олтара, според знамениято, което Божият човек бе дал чрез словото Господне. И царят отговори и каза на Божия човек: Умоли сега лицето на Господа, твоя Бог, и помоли се за мене, за да ми се възстанови ръката отново. И Божият човек умоли Господа, и ръката на царя му се възстанови отново и стана както преди. И царят каза на Божия човек: Ела у дома с мене и се подкрепи, и ще ти дам награда. А Божият човек каза на царя: Ако ми дадеш половината от дома си, няма да вляза с тебе, нито ще ям хляб, нито ще пия вода на това място; защото така ми бе заповядано чрез словото Господне, като ми бе казано: Не яж хляб, нито пий вода, нито се връщай по същия път, по който си дошъл. И така той си отиде по друг път и не се върна по пътя, по който бе дошъл във Ветил. 3 Царе 12:32–13:10.

Наред с бунта на златните телци в свидетелството на Аарон и Еровоам, в неговото свидетелство е включено и самото учредяване на фалшивата система на поклонение, която Еровоам постанови. Това учредяване представя разграничението между поклонението, което трябваше да се извършва в Ерусалим, и подправената система на Еровоам. От 1798 до 1844 година Господ извеждаше Своя народ от тъмнината на папското управление в чудната пророческа светлина, представена от трите ангела от Откровение четиринадесета глава. Протестантските църкви отхвърлиха тази светлина и, като сториха това, през 1844 година станаха дъщерите на католицизма.

Поклонението на Йеровоам предобразяваше католическата система на богослужение, а в неговата история северното царство на Израил представлява лъжливата система на католицизма, в която протестантите от милеритската история избраха да останат. Символът на тази система е поклонението на слънцето.

Верните и мъдрите девици, които влязоха в Пресветото място на 22 октомври 1844 г., представляваха изобличение за протестантите, които току-що се бяха завърнали под влиянието на католицизма и бяха станали дъщери на Рим. При установяването на подправената богослужебна система на Еровоам един пророк дойде от Юда и изобличи Еровоам, като по този начин предобразяваше верните девици, които влязоха в Пресветото място и бяха водени да признаят Божия закон. Разказът за този пророк и неговото изобличение към Еровоам е твърде поучителен, когато се разглежда бунтът от 1863 г., но този разказ трябва да почака, докато към едно начало не бъде положен и един край.

Началата на древния Израил, царството на Еровоам и съвременният Израил се съгласуват и заедно дават три свидетелства за края на земния звяр от Откровение тринадесета глава при скоро предстоящия неделен закон. Верните на милеритския адвентизъм на 22 октомври 1844 г. станаха истинският протестантски рог на земния звяр и направиха това в историята, която започна във времето на края през 1798 г. 1798 г. беше началото на шестото царство от библейското пророчество — Съединените щати — и установяването на истинския протестантски рог на адвентизма в Съединените щати. В тази начална история е представена заключителната история на Съединените щати, защото Исус винаги онагледява края на едно нещо с началото на нещо.

Трите първоначални свидетелства за древния, съвременния и Израила на Еровоам илюстрират края на земния звяр, но има и още един край, който трябва да бъде изложен предварително, преди да бъде представено свидетелството на пророка, който дойде от Юда и смърти Еровоам. Крайната история, която трябва да бъде включена, е краят на северното и южното царство на Израил, както е представен от пророк Езекиил.

Не бива да се забравя, че това, което сега онагледяваме, е, че бунтът от 1863 г. е белязан от първата мерзост от осма глава на Езекиил, която беше образът на ревността. Щом разгледаме края на северното и южното царство, както е представен от Езекиил, ще разполагаме с повече от достатъчно доказателства, за да потвърдим, че бунтът от 1863 г. е бил онагледен чрез бунта на Аарон и Йеровоам и че той обозначава началото на първото от четирите поколения лаодикийски адвентизъм.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

И словото Господне дойде отново към мене и рече: И ти, сине човешки, вземи си една пръчка и напиши на нея: За Юда и за израилените синове, негови съучастници; после вземи друга пръчка и напиши на нея: За Йосиф, пръчката на Ефрем, и за целия Израилен дом, негови съучастници. И съедини ги една с друга в една пръчка; и те ще станат едно в ръката ти. И когато синовете на твоя народ ти говорят, казвайки: Няма ли да ни покажеш какво означава това за тебе? кажи им: Така казва Господ Бог: Ето, Аз ще взема пръчката на Йосиф, която е в ръката на Ефрем, и Израилените племена, негови съдружници, и ще ги присъединя към нея, именно към пръчката на Юда, и ще ги направя една пръчка, и те ще бъдат едно в Моята ръка. А пръчките, върху които пишеш, нека бъдат в ръката ти пред очите им. И им кажи: Така казва Господ Бог: Ето, Аз ще взема израилените синове измежду народите, където са отишли, и ще ги събера отвсякъде, и ще ги доведа в собствената им земя:

И ще ги направя един народ в земята, върху Израилените планини; и един цар ще бъде цар на всички тях; и те вече няма да бъдат два народа, нито ще се разделят вече на две царства. Нито ще се оскверняват вече с идолите си, нито с мерзостите си, нито с каквито и да било свои престъпления; но Аз ще ги избавя от всички техни обиталища, в които са съгрешили, и ще ги очистя; така те ще бъдат Мой народ, и Аз ще бъда техен Бог. И слугата Ми Давид ще бъде цар над тях; и всички те ще имат един пастир; ще ходят и по Моите съдби, и ще пазят наредбите Ми, и ще ги изпълняват. И ще живеят в земята,

която дадох на слугата Си Яков, в която живяха бащите ви; и ще живеят в нея, те, и чадата им, и чадата на чадата им довека; и слугата Ми Давид ще бъде техен княз довека. Освен това ще сключа с тях завет на мир; той ще бъде вечен завет с тях; и ще ги утвърдя, и ще ги умножа, и ще поставя светилището Си всред тях довека. И скиинята Ми ще бъде с тях; да, Аз ще бъда техен Бог, и те ще бъдат Мой народ. И народите ще познаят, че Аз, Господ, освещавам Израиля, когато светилището Ми бъде всред тях довека. Езекиил 37:15–28.